

Personajul principal al romanului este Paul, un creator de haine extravagante, care a trăit pe la sfârșitul secolului al XIX-lea. Îi moare tatăl. Apoi, *„succesiunea a fost, din punct de vedere material, un noian de datorii. [...] În fața notarului am semnat o renunțare, ceea ce nu se poate face fără un sentiment de amărăciune simbolică. Am citit ferocitate în cuvintele notarului și dispreț în strângerea lui de mână.”*

După o perioadă în care a practicat

„mediocre meserii în domeniul mediocrelor finanțe „

Începe să-și pună întrebarea

„În zilele noastre ce i se mai poate inventa omului?”

Întrebarea are rostul ei, pentru că

„gloatele consideră fiecare moment al lumii ca admisibil și relativ. Omul ca specie este încheiat.”

Răspunsul la întrebare îi vine foarte clar în minte personajului lui Jouet după ce l-a ascultat pe Edouard Manet criticând un tablou bine pictat, dar din care lipsea viața.

„Redingota are o croială ireproșabilă. Dar unde sunt plămâni modelului? Nu respiră sub haină. Nu are trup. E o schiță pentru croitor.”

Acesta a fost momentul în care Paul se decide să devină – cum am spune astăzi – creator de modă. Dar nu orice fel de creator, pentru că

„în zilele noastre, ce i se mai poate inventa omului e chiar trupul său.”

Trupul, dar văzut din alt punct de vedere:

„nu trupul, cutie a suferinței, nici trupul grămadă de carne ce-mbătrânește.”

Vestimentația e menită să accentueze niște calități fizice ale omului, sau să-i ascundă imperfecțiunile:

„Nu-i de-ajuns să ai un gât, musai să ai și-un guler care se-nalță pentru a-l dubla! Domnului trebuie să-i comprimăm mărul lui Adam, iar doamna nu se cade să-și expună claviculele stropilor de apă din valurile ce se sparg.”

Personajul-povestitor din roman dă dovezi certe că se pricepe la mânuirea cuvintelor (evident, și a ideilor!). Proaspătul specialist în creații de modă călătorește mult cu vaporul. Într-una dintre aceste călătorii,

„trena unei rochii s-a prins în manivela pianului mecanic slobozind astfel măreția unui trup ce și-a asumat deplin carambolul formelor sale eliberate pe masa de biliard din sala de bal.”

Cititorul romanului „Paul sălbaticul” se poate gândi la Paul Gauguin, inovatorul în pictură în privința culorilor folosite, căruia băștinașele tahitiene i-au inspirat creația artistică.. De data aceasta, despre alt Paul e vorba, un Paul care nu pictează, face doar vestimentație. Și el are, la fel ca renumitul pictor, o băștinașă, de data aceasta din Insulele Marchize, care

„mi-a prilejuit cele mai spectaculoase progrese în arta mea, înlăturând și ultimele rămășițe de timiditate în care mă-mpotmoleam.”

Paul sălbaticul cutreieră zone mai puțin cunoscute europenilor în încercarea de a găsi noi piețe pentru creațiile sale vestimentare. A trecut prin Panama, Martinica, Sudan, Congo, Tahiti, Insulele Marchize, Insulele Sațietății.

Peste tot, în toate aceste țări, a văzut nedreptăți rasiale:

„Blestemam culoarea pielii care anunța dintru început ierarhia de fapt. Albiile aveau uniforme și decorațiile lor. Negrii, tatuajele.”

În acest timp, situația familială a lui Paul e de neînviat. Revenit la Paris, află de moartea unuia dintre copiii săi, printr-o scrisoare trimisă de soție, o scrisoare

„plină de ură, sigură că nu voi suferi destul și că trebuie să mi se asigure un supliment.”

De foarte multe ori creațiile vestimentare (e drept, cam năstrușnice...) sunt privite și mai ales primite cu neîncredere:

„Am vrut să fac creații din toate piesele ritualurilor de îmbrăcare și dezbrăcare, așa cum sunt în numeroase societăți în momentul căsătoriei. Dar m-am lovit de paradoxul ritualului care nu suportă invenția, tocmai pentru că este ritual.”

Neînțeleș de localnicii pentru care voia să impună o anumită linie a modei, pleca destul de repede dintr-un loc în altul.

„Cred că-ntotdeauna mă voi simți bine acolo unde nu-s”, zicea dragul de Baudelaire.”

Poetul francez nu și-a găsit locul în lume, oricât s-a străduit. Citatul din autorul “Florilor răului” e inspirat ales de Jacques Jouet. Revenind la roman, autorul spune că personajul său Paul sălbaticul a fost întotdeauna un căutător, un

„veșmânt în continuarea trupului, în continuarea gândului [...]”

Frumos spus! Finalul romanului e ciudat, la fel ca toată povestea lui Paul. Despre ultimele clipe ale creatorului de modă vorbește cineva care i-a fost aproape:

CARTE: „Paul sălbaticul” de Jacques Jouet

Scris de Horia Picu

Duminică, 05 Octombrie 2014 05:46 -

„Ultimele sale clipe? Ar trebui să vorbești cu bătrânul Paho, cel care l-a mușcat de cap, așa cum se face pe-aici, pentru a se asigura că e mort de-a binelea.”

Mi-am amintit de cuvintele care se pare că au fost spuse de un băștinaș la moartea celui alt Paul:

“Gaugain a murit. Nu mai există niciun om!”□

Băștinașul a avut dreptate: atunci a murit Gaugain, dar, în cealaltă privință, s-a înșelat. Oameni există. Paradoxul este că deși sunt din ce în ce mai mulți, totuși din ce în ce mai puțini oameni există cu adevărat...